

И дума: „слушай, юноше, съ внимание,
Къмъ тебе вика тачнѣ гласъ,
На, гледай, съсъ възпоменане
Живѣе всичко до тозъ часъ.

Смисли за тази Трапезица,
За този старий, нашый градъ,
Той българска е билъ столица
Измива прадѣдния грѣхъ!

Съсъ върната си тукъ дружина
Асѣнъ е нѣкога живѣлъ,
Но много отъ тогазъ се мина,
Откакъ съсъ слава той гърмѣлъ.

Оттука български юнаци
Далеко тичали на смъртъ,
Високо дигали байраци,
Врази кога имъ се явятъ“.

Стани, стани, юнакъ балкански.

Стани, стани, юнакъ балкански,
Отъ сънь дълбоки се събуди,
Срѣщу народа отомански
Ти българитѣ поведи!

Но сълзи кървави пролива
Въвъ робство милий нашъ народъ;
Високо той ржцѣ простира
Да го избави вишний Богъ!

И тѣй ний много прѣтърпѣхме
Но стига толкозъ да търпимъ,
Да бждемъ пакъ, каквито бѣхме
Ил' всинца да се изтрѣбимъ.

До кога, братя, ще страдайте?
Защо да се не съберемъ?
Така ли вѣчно ще се губимъ,
Въвъ робство всинца да измремъ!